

Международно Висше Бизнес Училище
International Business School

КАЗУС

ПО ПСИХОЛОГИЯ

НА ТЕМА:

**ИМА ЛИ В ЧОВЕШКИЯ ИНДИВИД „СПОСОБНОСТ
ЗА РАЗВИТИЕ”?**

Изготвил:

Проверил:

2017

Как и защo хората стават такива каквито са? В третирането на психологически проблеми, психиатри и социални работници разглеждат развитието на личността и нейния потенциал за развитие. Този подход подчертава уникалната история на живота на всеки човек. Според психоаналитичната перспектива, хората се развиват своя капацитет, преминавайки през поредица от етапи, в които човек се изправя срещу конфликти между биологични стимули и социални очаквания. Начинът, по който тези конфликти се решават определя способността на индивида да се развива, да се разбира с другите и да се справя с тревогите.

Въпреки, че много учени имат своя принос за психоаналитичната перспектива, двама са особено влиятелни: Фройд, основател на психоаналитичното движение и Ерик Ериксон.

Фройд (1856-1939) е търсел отговор за емоционалните проблеми на възрастните като ги е карал да говорят свободно за болезнени събития от тяхното детство. Въз основа на тези спомени, той е анализирал несъзнателната мотивация на пациентите и е конструирал своята психосексуална теория, която подчерта, че начинът, по който родителите управляват сексуалните и агресивни стимули на детето в първите няколко години е от решаващо значение за развитие на неговата личност.

Въпреки, че Ериксън (1950) приема основната психосексуална рамка на Фройд, той разширява картината на развитието на всеки етап. В своята психосоциална теория, Ериксън подчерта, че егото не само свързва личните импулси и суперегото. На всеки етап, то също придобива нагласи и умения, които правят индивида активен, полезен член на обществото.

За разлика от Фройд, Ериксън посочва, че нормалното развитие трябва да се разглежда във връзка с всяка житейска ситуация. Така например, през 40-те години на 20 век, той отбелязва, че индианците на северозападното крайбрежие на Съединените американски щати лишават бебета от кърмене за първите 10 дни след раждането и вместо това ги хранят с фина супа. На възраст от 6 месеца, бебетата са били рязко отбивани - ако е необходимо, майката ги е оставяла за няколко дни. Тези преживявания, от нашата културна гледна точка, могат да изглеждат жестоки. Но Ериксън обяснава, че тези хора са живели в свят, в който съомгата е изпълвала реката само веднъж годишно, обстоятелство, което е изисквало значително самоограничение за оцеляване. По този начин той показва, че отглеждането на децата може да бъде разбрано само по отношение на компетенциите, които са ценени и нужни на отделното общество.